

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: F. K., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem,
sídlem Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2018, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 11. 2018, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 9. 2018, č. j. „X“, bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mimosoudních rehabilitací“) a o zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ocenění účastníků boje“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nesprávné vyhodnocení skutkového stavu a nesprávné právní posouzení věci. Předně poznamenal, že celé uspořádání vojenských táborů nucených prací bylo ze strany státu nezákonné a zločinné a jeho hlavním cílem bylo trestat, šikanovat a převychovávat ty, kteří se vymykali představám tehdejšího režimu a ideologii. Uvedl, že jeho otec byl původně samostatně hospodařícím zemědělcem, který vlastnil 12 hektarů půdy. Ačkoli vlastnil o 8 hektarů půdy méně, než uváděla směrnice pro utvoření a činnost útvarových výběrových komisí, byl považován za tzv. kulaka, který nechtěl vstoupit do JZD a měl spory s jeho představiteli. Žalobce poznamenal, že jeho otec nakonec do JZD vstoupil, protože chtěl zabránit zařazení žalobce do vojenského tábora nucených prací. Ani to však podle žalobce nepomohlo, výsledkem bylo pouze to, že jeho otec byl z JZD vyloučen. Konstatoval, že uvedené skutečnosti svědčí o jeho politické nespolehlivosti. Připomněl, že žalovaná vyvodila politickou spolehlivost žalobce z jeho hodnocení ze dne 30. 9. 1953, kde se k osobě žalobce uvádí: „*politicky částečně sečtělý; poměr k lidově-demokratickému zřízení kladný; ... spolehlivý*“. K tomu žalobce podotkl, že hodnocení prováděli tzv. politruci, vyjádření odporu k tehdejšímu zřízení tudíž znamenalo hrozbu pobytu ve vězení. Pochybnost hodnocení vyplývá i z použitého výrazu „*politicky částečně sečtělý*“ a z toho, že u „*spolehlivosti*“ nebylo nijak specifikováno, zda jde o dochvilnost, pečlivost v práci či spolehlivost jiného druhu. K zařazení do poddůstojnické školy a povýšení do hodnosti svobodníka a následně do velitelské funkce desátníka žalobce uvedl, že škola musela být po svém založení naplněna žáky, mnozí z tehdejšího mužstva však byli pologramotní a nebylo možné je do školy zapsat, proto byl zapsán žalobce, který vůči těmto mužům musel po absolvování školy vykonávat funkci velitele. Tyto skutečnosti však podle žalobce nic nemění na tom, že byl do vojenského tábora nucených prací zařazen kvůli politické nespolehlivosti jakožto syn kulaka. Odkázal přitom na § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, podle kterého je podstatné, proč byla osoba do vojenského tábora nucených prací zařazena, a nikoli, jak se s ní během služby zacházelo.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že při posuzování žalobcovy politické nespolehlivosti vycházela z usnesení Ministerstva obrany ze dne 2. 11. 2006, č. j. 81/7-114/162/2006-7542, jímž bylo zrušeno potvrzení o žalobcově mimosoudní rehabilitaci ze dne 7. 9. 1999, a zdůraznila, že žalobce v dokladech žádný záznam o politické nespolehlivosti, naopak je osvědčen jeho třídní původ, rolnická profese a kladný poměr k lidově-demokratickému zřízení. Žalovaná připomněla, že žalobce byl klasifikován „Cj“, tj. schopen pro těžkou fyzickou práci, přičemž podle stanoviska Vojenského historického ústavu Praha byli takto klasifikováni branci politicky spolehliví a žádný politicky nespolehlivý voják s klasifikací „E“ nemohl být povýšen do poddůstojnické hodnosti ani vykonávat jakoukoli velitelskou funkci. Tvzení žalobce, že samostatné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zemědělské hospodaření jeho otce ve skutečnosti způsobilo jeho politickou nespolehlivost, tak v řízení nebylo osvědčeno, naopak je podle žalované toto tvrzení v rozporu s učiněnými zjištěními. Zdůraznila, že výkon vojenské základní služby u pomocných technických praporů a technických praporů, zvláště v letech 1953 až 1954, neznamená automaticky politickou nespolehlivost. Žalovaná popsala, že politická nespolehlivost byla posuzována speciálními komisemi na základě údajů z dotazníku a osobním pohovorem, a to podle taxativně vymezených kritérií s tím, že při odvodech byli bráni podle výsledků prověrek bezpečnostních orgánů a na základě dalších zjištění rozděleni do klasifikací nejen podle zdravotního stavu, ale především podle politické spolehlivosti. Na základě výše uvedeného žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť přestože nastoupil k výkonu vojenské služby u 51. pomocného technického praporu, nebyl tam zařazen jako politicky nespolehlivá osoba, a zrušení rozkazu o jeho zařazení do vojenského tábora nucených prací je tudíž vyloučeno.

Replika žalobce k vyjádření žalované

4. V replice k vyjádření žalované žalobce setrval na své žalobní argumentaci a opětovně poukázal na nezákonnost zařazování osob do pomocných technických praporů. Nezákonné podle něj bylo i přidělování klasifikací, u kterého navíc docházelo ke zmatkům, když klasifikace „E“ zpočátku neexistovala, poté byla stanovena, aby se po nějakém čase přestala používat, aniž byla formálně zrušena. Za podstatné žalobce považoval to, že jeho otec byl rolníkem s 12 hektarů vlastní půdy, který měl neshody s vedením JZD. To podle žalobce postačovalo k tomu, aby byl za tehdejších poměrů pokládán za politicky nespolehlivého a byl za trest zařazen do vojenského tábora nucených prací místo k běžné základní vojenské službě. Následné události označil za nepodstatné. Žalobce poznamenal, že pokud byl hodnocen jako spolehlivý, bylo to ve vztahu k jeho práci kulturního referenta. Závěrem podotkl, že pochybná kádrová hodnocení činěná armádními představiteli totalitního režimu by neměla být na újmu tomu, kdo musel snášet perzekuci spojenou se zařazením do pomocného technického praporu.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o ocenění účastníků boje platí, že „[o]bčan České republiky, který pobírá starobní důchod nebo invalidní důchod z českého důchodového pojištění a který byl zařazen v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru, jestliže rozhodnutí o tomto zařazení bylo zrušeno podle § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, anebo ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., anebo v centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců, (dále jen „oprávněný“), má nárok na zvláštní příspěvek k důchodu (dále jen „zvláštní příspěvek“).“
9. Z § 24 odst. 4 věty první zákona o mimosoudních rehabilitacích vyplývá, že „[z]a účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 se k důchodu poskytuje příplatek 15,- Kčs za každý měsíc této služby.“ Podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích přitom platí, že „[z]rušují se rozkazy, kterými byly občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.“
10. Mezi účastníky řízení je předmětem sporu otázka, zda byl žalobce v období výkonu vojenské základní služby, kdy byl zařazen k 51. pomocnému technickému praporu, který byl následně reorganizován na 51. technický prapor, považován za politicky nespolehlivou osobu, či nikoli. Z citovaných ustanovení vyplývá, že pro vznik nároku na příplatek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o účastnících národního boje musel být žadatel zařazen ve vojenském táboře nucených prací a rozkaz o jeho zařazení do takového tábora musel být zrušen podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Soud tak v soudním řízení musel především posoudit, zda lze na žalobce pohlížet jako na osobu spadající pod § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tj. zda byl žalobce v první řadě shledán politicky nespolehlivou osobou a zda existuje příčinná souvislost mezi touto klasifikací a jeho zařazením k výkonu základní vojenské služby.
11. Soud se nejprve zabýval naplněním prvního kritéria podle § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, konkrétně zda žalobce absolvoval základní vojenskou službu ve vojenském táboře nucených prací. Za vojenské tábory nucených prací jsou z pohledu této právní úpravy považovány silniční prapory ženijního vojska, pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly. Z usnesení ministerstva ze dne 2. 11. 2006, ev. č. 81/7-114/162/2006-7542, bylo zjištěno, že žalobce nastoupil základní vojenskou službu dne 28. 10. 1953 se zařazením k 51. pomocnému technickému praporu a ukončil ji dne 22. 12. 1955 v 51. technickém praporu. Tuto skutečnost ostatně ani sama žalovaná nerozporela. Soud má tudíž za prokázané naplnění prvního kritéria, nicméně podstatnější částí je posouzení toho, zda došlo k naplnění i druhého kritéria tj. vykonání základní vojenské služby se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

zařazením ve vojenském táboře nucených prací v důsledku získání označení politicky nespolehlivé osoby.

12. Při hodnocení osobního statutu žalobce zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Ads 13/2018-54, dostupného na www.nssoud.cz, v němž jmenovaný soud vyslovil názor, že „pro zajištění ústavní konformity je třeba při výkladu ustanovení § 18 odst. 1 věty první zákona o mimosoudních rehabilitacích upozadit prvek jazykový ve prospěch metody teleologické (mající na zřeteli účel vykládaného textu). Při posuzování, zda došlo ke zrušení rozkazu o zařazení občana do vojenského tábora nucených prací podle daného zákonného ustanovení, je proto třeba hodnotit, jestli příslušná osoba byla nablížena (nikoli pouze formálně ‚označena‘, jak požaduje text zákona) jako politicky nespolehlivá. ... Správní orgán je ... v každém případě povinen provést individualizované posouzení veškerých dostupných relevantních důkazů. Získá-li přitom jakékoli indicie (byť i zcela neformální) nasvědčující politické nespolehlivosti, jež nebudou jednoznačně vyvráceny jinými důkazními zjištěními, bude v pochybnostech třeba politickou motivaci rozkazu presumovat ... Bylo by totiž zcela absurdní nyní morálně odsuzovat a právně napravit (rehabilitovat) z vůle orgánů veřejné moci a perzekuci politicky ‚nepohodlných‘ osob v období nesvobody, přitom však setrvávat na tou samou totalitní mocí uplatňovaných formálních procedurách (např. klasifikaci brance písmenem ‚E‘).“ Podle Nejvyššího správního soudu proto žalovaná „... není při výkladu ustanovení § 18 odst. 1 věty první zákona o mimosoudních rehabilitacích vázána formální klasifikací brance odvodní komisí, byť se může jednat o jeden z významných důkazů, od kterých se bude její úsudek nutně muset odvíjet.“
13. S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že podle důvodové zprávy k návrhu zákona č. 267/1992 Sb., kterým byl novelizován § 18 zákona o mimosoudních rehabilitacích „[v]o vojenských táborech nútených prác slúžili vedľa seba občania, ktorých administratívne označili za politicky nespoľahlivých ako aj politicky spoľahlivých. Krycím názvom pre politicky nespoľahlivých bolo označenie ‚vojak klasifikácie E‘. Politicky spoľahlivých vojakov cvičili v zbrani, vytvárali veliteľský zbor, vykonávali špeciálne služby (spojovacie, strážne apod.) a tvorili zbor inštruktorov, na začiatku hlavne profesného zamerania. Na nich neboli spáchané žiadne politicky motivované krivdy, a preto pre zachovanie právnej hodnoty zákona treba ich z pôsobnosti zákona vylúčiť, čo sa dosiahne výslovným uplatnením pôsobnosti zákona len na osoby politicky nespoľahlivé.“
14. Z usnesení Ministerstva obrany (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 11. 2006, ev. č. 81/7-114/162/2006-7542, jímž bylo zrušeno potvrzení vojenské správy o mimosoudní rehabilitaci, které bylo žalobci vydáno dne 7. 9. 1999, soud zjistil, že z evidenčního listu brance vyplynuly následující informace o žalobci: povolání – dělník; místo pracoviště – důl Vrbenský; syn dělníka – 12 ha; klasifikace „Cj“; záznam pohovoru ze dne 30. 9. 1953: „Původ zemědělský, otec bývalý zemědělec, nyní člen JZD III. typu, matka členka JZD. Pracovní morálka dobrá. Politicky částečně sečtělý, poměr k lid. dem. zřízení kladný. Povahy dobré, ukázněný, člen ČSM kultur. refer. Spolehlivý“. Z evidenčního záznamu o službě ministerstvo k osobě žalobce zjistilo následující: „syn zemědělce 12 ha; zemědělský dělník JZD, nástup služby k 51. pomocnému technickému praporu – 28. října 1953, frekventant PDŠ u 59. technického praporu – 28. listopadu 1953, povýšen na svobodníka po absolvování poddůstoj. školy Chudeřice – 5. května 1954, u 3/51 TP roty koná funkci vel. družstva – 10. května 1954, povýšen na desátníka – 7. října 1954, velitel družstva od 15. ledna 1955 a od 6. října 1955, propuštění do zálohy 22. prosince 1955“. Z archivovaných osobních dokladů dále ministerstvo zjistilo, že žalobce dne 28. 10. 1953 nastoupil vojenskou základní službu u 51. pomocného technického praporu, který byl dne 1. 11. 1953 reorganizován na 51.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

technický prapor. Vycházejí z těchto zjištění soud konstatuje, že žalobce byl klasifikován písmenem „Cj“, tedy jako osoba schopná těžké fyzické práce, nikoli jako politicky nespolehlivá osoba „E“ (k vlastní klasifikaci srov. Statut pro činnost vojenských pracovních jednotek ze srpna 1952 schválený ministrem národní obrany arm. gen. Alexejem Čepičkou, jehož výňatek připojil žalobce ke své žádosti).

15. S ohledem na práve uvedené a s přihlédnutím k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu ve věcech příplatků k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o ocenění účastníků boje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Ads 13/2018-54, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Ads 326/2017-55, a ze dne 30. 7. 2018, č. j. 3 Ads 210/2017-143, dostupné na www.nssoud.cz) dospěl soud k závěru, že podmínky § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích nejsou v případě žalobce splněny. Žalobce totiž nebyl při odvodu do základní vojenské služby klasifikován písmenem „E“ jako osoba politicky nespolehlivá, a nebyl tak vnímán dokonce ani během své služby, neboť již měsíc po svém nástupu k 51. pomocnému technickému praporu se stal frekventantem poddůstojnické školy, což bylo umožněno (či nařízeno) pouze brancům, kteří byli výběrovými komisemi hodnoceni jako politicky spolehliví. Ačkoli tedy otec žalobce před svým vstupem do JZD vlastnil 12 hektarů půdy, nebyla tato skutečnost žalobci přičítána k tíži v tom smyslu, že by v jejím důsledku byl považován, byť i neformálně, za osobu politicky nespolehlivou. V takovém případě by mu totiž byl znemožněn nástup na „výběrovou“ poddůstojnickou školu, kam byli připuštěni výhradně příslušníci mužstva s kladným poměrem k lidově-demokratickému zřízení, tj. politicky spolehliví.
16. K námitce žalobce, že byl do poddůstojnické školy zařazen z důvodu nedostatku žáků, soud uvádí, že toto tvrzení sice může být do jisté míry pravdivé, nic to však nemění na faktu, že do předmětných funkcí byly ustavovány pouze prověřené a politicky spolehlivé osoby. Tvrdí-li žalobce, že klasifikaci politicky nespolehlivé osoby nemá zaznamenánu, neboť svůj odpor k tehdejšímu zřízení nevyjádřil z důvodu hrozby uvěznění, soud podotýká, že z pohledu naplnění kritérií § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích je rozhodující to, jak bylo na osobu umístěnou do vojenského tábora nucených prací nahlíženo, nikoli jaký měla tato osoba politický názor. Není tedy podstatné, že žalobce (podle svého tvrzení) svůj skutečný politický názor před vojenskými veliteli neprojevoval z důvodu obav před možným postihem.
17. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v projednávaném případě se žalovaná dostatečně zabývala otázkou politické (ne)spolehlivosti žalobce, když vzala v úvahu jak jeho formální klasifikaci („Cj“), tak i další skutečnosti, které mohly mít na status politicky nespolehlivé osoby vliv, a to zejména postavení žalobcova otce, absolvování poddůstojnické školy a průběh žalobcovy základní vojenské služby. Žalovaná přitom shledala, že z žalobcem předložené listiny o vyúčtování mezi vyloučeným členem JZD J. K. a JZD Robeč, pobočka Sukorady, nelze dovodit, že by vyloučení jeho otce z JZD v letech 1953 až 1955 mělo negativní dopad na žalobce ve vztahu k jeho zařazení do pomocného technického praporu či ve vztahu k průběhu jeho vojenské služby. Soud se s těmito závěry ztotožňuje, neboť předmětná listina není datována a z jejího obsahu, kdy hovoří mimo jiné o úrocích ze sklizně v roce 1955, vyplývá, že byla vyhotovena až po žalobcově zařazení do pomocného technického praporu, tudíž tuto skutečnost nemohla ovlivnit. Vyloučení žalobcova otce z JZD pak nemělo žádný vliv ani na průběh žalobcovy základní vojenské služby, kdy s ním bylo jednáno a nakládáno jako s osobou politicky spolehlivou, neboť byl zařazen do poddůstojnické školy, kterou úspěšně dokončil,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

následně vykonával funkci velitele družstva, byl povýšen do hodnosti svobodníka a poté do hodnosti desátníka.

18. Lze tedy shrnout, že žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že jeho zařazení k 51. pomocnému technickému praporu bylo politicky motivováno, neboť jeho otec byl soukromým zemědělcem vlastním 12 hektarů půdy. Žalobce tak nepochybně předložil žalované indicii, které mohla nasvědčovat jeho politické nespolehlivosti. Žalovaná však tuto indicii jednoznačně vyvrátila tím, že žalobce úspěšně absolvoval poddůstojnickou školu, stal se velitelem roty a byl povýšen až do hodnosti desátníka, ačkoli navštěvování poddůstojnických škol pomocných technických praporů, jakož i výkon velitelských funkcí v těchto jednotkách, byly pro osoby politicky nespolehlivé vyloučeny. Tyto skutečnosti dokládá zejména pravomocné usnesení ministerstva ze dne 2. 11. 2006, ev. č. 81/7-114/162/2006-7542, ze kterého žalovaná vycházela. Podle názoru soudu tak zjištěný skutkový stav neumožňuje dospět k závěru, že žalobce byl považován za politicky nespolehlivého, resp. že jeho povolávací rozkaz byl politicky motivován, a to ani s přihlédnutím k výkladové zásadě *in favorem rehabilitationis*, formulované Ústavním soudem např. v nálezu ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 187/2000, dostupném na nalus.usoud.cz, spočívající v takovém výkladu rehabilitačních právních předpisů, aby nedošlo k újmě rehabilitovaných osob. S ohledem na tyto závěry má soud za to, že v případě žalobce není splněna druhá podmínka vzniku nároku na příplatek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o ocenění účastníků boje, neboť nebyl dán důvod pro zrušení rozkazu o zařazení žalobce do pomocného technického praporu na základě § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích.
19. Soud uzavírá, že na žalobce v předmětném případě nelze aplikovat § 18 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, a tudíž mu nevznikl nárok na příplatek důchodu podle § 24 odst. 4 téhož zákona a žalovaná nijak pochybila, když žalobci nepřiznala zvláštní příspěvek k důchodu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o ocenění účastníků boje. S ohledem na výše uvedené tak soud v mezích žalobních bodů shledal žalobu zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. října 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)